

Sygn. akt IV P 128/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko A. S.

o wynagrodzenie i ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy

1. Zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda J. L. kwotę 3 609 zł brutto (trzy tysiące sześćset dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia.
2. Umarza postępowanie w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.
3. Koszty procesu znosi wzajemnie.

Sygn. akt IV P 128/17

UZASADNIENIE

Powód J. L. wniósł przeciwko A. S. o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 9970, 20 z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za pracę 17 dni lipca 2017 r. oraz ekwiwalentu pieniężnego za 15 dni urlopu wypoczynkowego. W uzasadnieniu pozwów powód podał, że był zatrudniony od 1.01.2017 r. do 17.07.2017 r. jako kierowca w transporcie międzynarodowym. Ustalono wynagrodzenie w wysokości najniższego krajowego. W rzeczywistości powód uzyskiwał zdecydowanie wyższe wynagrodzenie. Pracodawca nie wypłacił mu podstawowego wynagrodzenia za czerwiec jak również nie wypłacił całości dodatkowej prowizji za przejechane kilometry. Za przepracowane 17 dni lipca 2017 r. pozwany wypłacił powodowi jedynie 830,23 zł. Wynagrodzenie określone w umowie o pracę było pozorne i faktycznie było wypłacane wynagrodzenie kilkukrotnie wyższe. Ponadto powodowi przysługiwał ekwiwalent pieniężny za 15 dni urlopu wypoczynkowego.

Pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych lub spisu. W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono, że pozwany zaprzecza aby powód nie otrzymał należnego mu wynagrodzenia i świadczeń dodatkowych za miesiąc lipiec 2017r. oraz, że nie wykorzystał należnego mu urlopu lub nie otrzymał ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Powód pracował u pozwanego w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 17 lipca 2017 r. jako kierowca w transporcie międzynarodowym za wynagrodzeniem 2000 brutto plus diety i inne świadczenia związane

z odbywaniem podróży służbowych, których wysokość była uzależniona od ilości podróży w danym miesiącu, dlatego też powód otrzymywał, różne kwoty w poszczególnych miesiącach. W dniu 17 lipca 2017r. powód porzucił pracę ale otrzymał od pozwanego wszelkie należne mu świadczenia tj. 830.32 zł. netto, tytułem wynagrodzenia oraz kwotę 2.959.96 zł. tytułem diet i ryczałtów za noclegi. Nie jest prawdą, że powód nie wykorzystał żadnego dnia urlopu wypoczynkowego, gdyż wykorzystał ich 8, zaś za pozostałe dni wypłacono mu ekwiwalent wyliczony w oparciu o otrzymywane wynagrodzenie tj. 2000 zł brutto.

Powód na rozprawie 25.01.2019r. cofnął powództwo o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy i zrzekł się roszczenia w tym zakresie, z uwagi na wypłacenie ekwiwalentu w toku postępowania.

Sąd ustalił co następuje:

Strony łączyła umowa o pracę od 1.01.2017 r., ostatnio na czas określony 1.04.2017 r. do 1.04.2018 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego z wynagrodzeniem określonym jako najniższa krajowa.

(dowód: umowa o pracę k. 7).

Umowa o pracę rozwiązała się z dniem 17.07.2017 r. na mocy porozumienia stron.

(dowód: świadectwo pracy k.8).

Pozwany z powodem ustalili, iż wysokość wynagrodzenia powoda będzie liczona w stawce 0,55 zł netto za przejechany kilometr plus dodatek za pracę w weekendy. W powyższej stawce będą mieściły się wszystkie składniki wynagrodzenia. Powód w lipcu 2017 r. przejechał 6731 km.

(dowód: zaznania powoda k. 111 od 00:04:08 do 00:10:56, zeznania pozwanego od 00:11:34 do 00:13:16, zeznania świadków k.94 K. L. od 00:15:13 do 00:16:18 i k.100 od 00:05:26 do 00:07:18 i D. W. k. 95 od 00:33:39 do 00:55:00 i k. 100 od 00:07:46 do 00:10:50, wydruki kontroli tygodniowej czasu pracy kierowcy k.21-24).

Powód korzystał z urlopu wypoczynkowego od 20.06.2017 r. do 23.06.2017 r. Pracodawca prowadził tzw. wnioski urlopowe

(bezsporne, nadto k. 35-38).

Pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie przelewem na rachunek bankowy w wysokości znacznie wyższej od minimalnego wynagrodzenia oraz kwot na listach płac. Pozwany wyliczał koszty delegacji powoda za okres od 3.07.2017 do 16.07.2017 r. w łącznej wysokości do wypłaty 2959,96 zł .

(dowód: potwierdzenie realizacji przelewu k. 9-14 i od 67-71, delegacje k. 39-43, 108-110).

Za miesiąc lipiec 2017 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 530, 23 zł netto plus 300 zł wcześniej wypłaconej zaliczki.

(dowód: potwierdzenie realizacji przelewu k. 15 i k.104).

Prokuratura Rejonowa w Miastku postanowieniem z 17.09.2018 r. umorzyła dochodzenie w sprawie podrobienia poprzez nakreślenie podpisów o treści (...) w nieustalonym miejscu i czasie, nie później niż do 11.12.2017 r. w celu użycia za autentyczne następujących dokumentów: wniosków o urlop datowanych na 18.02.2017 r., 29.04.2017 r. , 3.06.17 r., 19.06.2017 r. i podsumowania delegacji za okres od 3.07.2017 do 16.07.2017 r. i delegacji nr 1/07/2017/1 datowanej na 2017-07-09, delegacji nr 2/07/2017 datowanej na 2017-07-17 wobec niewykrycia sprawców przestępstwa i w sprawie użycia za autentyczne wniosków o urlop datowanych na 18.02.17, 29.04.17, 03.06.17, 19.06.2017, podsumowania delegacji za okres od 2017-07.03 do 2017-07-16, delegacji nr (...) datowanej na 2017-07-09, delegacji nr 2/07/2017 datowanej na 2017-07-17 - wobec braku znamion czynu zabronionego.

(dowód: postanowienie Prok. Rej. w M. k.58).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Kwestię wynagradzania kierowców reguluje ustawa z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. 2012.1155 j.t.).

Ustawa o czasie pracy kierowców jest regulacją szczególną w stosunku do przepisów kodeksu pracy. W razie braku regulacji danej kwestii w ustawie o czasie pracy kierowców, zastosowanie znajduje bezpośrednio przepis kodeksu pracy.

Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 94 pkt. 5 k.p. pracodawca jest obowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie za pracę. Niedopełnienie obowiązku wypłacenia wynagrodzenia w terminie i w czasie określonym w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy uzasadnia wystąpienie z roszczeniem o zapłatę należnego wynagrodzenia wraz z odsetkami. Niewypłacenie w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę, bezpodstawne obniżenie tego wynagrodzenia jest wykroczeniem przeciwko prawom pracownika podlegającym karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł (art. 282 § 1 pkt 1 k.p.).

Pracodawca powinien prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników (art. 94 pkt. 9a k.p.).

Obowiązek prowadzenia określonej w przepisie art. 25 ustawy z 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowców dokumentacji czasu pracy jest obowiązkiem niejako dodatkowym, ponieważ pracodawca powinien prowadzić dla osób zatrudnionych na stanowiskach kierowców również „normalne” karty ewidencji czasu pracy. Zgodnie z § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracowników (Dz. U. nr 62, poz. 286) karta ewidencji czasu pracy powinna obejmować pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż pracodawca powinien prowadzić imienną listę (kartę) wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń majątkowych związanych z pracą wypłaconych pracownikowi. Na pracodawcy spoczywa ciężar wykazania, iż wypłacił pracownikowi wynagrodzenie (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 2007-11-20, II PK 81/07, O.: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2009, Nr 1-2, poz. 5, str. 18).

Jednak pomimo braku dokumentów określonych w art. 25 ust. o czasie pracy kierowców sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 7 czerwca 2011 r., II PK 317/10, że w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy z powództwa pracownika o wynagrodzenie obowiązuje ogólna reguła procesu, że powód powinien udowodniać słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jedynie modyfikacją, iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia dokumentacji, powoduje dla niego niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż ta dokumentacja

(LEX nr 1095826).

Przedsiębiorstwo transportowe nie może wypłacać kierowcom żadnych składników wynagrodzenia, nawet w formie premii, czy dodatku do wynagrodzenia, uzależnionych od przebytej odległości i/lub ilości przewożonych rzeczy, jeżeli ich stosowanie może zagrażać bezpieczeństwu drogowemu lub zachęcać do naruszeń Rozporządzenia WE Nr

561/2006. Kierowcy nie mogą być wynagradzani w systemach promujących przewieziony fracht lub przejechaną ilość kilometrów, co oznacza, że wyłączony jest w stosunku do nich akordowy system wynagradzania (por. M. B R., Ustawa o czasie, s. 156). Powyższy zakaz nie ma charakteru bezwzględny, gdyż przepis przewiduje warunek, zgodnie z którym takie działanie miałoby pogorszyć bezpieczeństwo jazdy, co oznacza, że jeśli tak nie będzie to system wynagradzania może być prawidłowy, por. W. P., Czas pracy kierowców – poradnik pracodawcy, W. 2005, s. 95 (zobacz: Ustawa o czasie pracy kierowców. Komentarz Ł. P. 2010).

W niniejszej sprawie sąd dał wiarę zgodnym zeznaniom powoda i pozwanego, które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków K. L. i D. W., iż ustalone faktyczne wynagrodzenie powoda wynosiło 0,55 zł za przejechany kilometr, wliczając w to już wszystkie składniki wynagrodzenia a umowa o pracę była w tej części pozorna. Ponadto z zasad doświadczenia życiowego, w zakresie wynagradzania kierowców w transporcie międzynarodowym, trudno jest dać wiarę zapisom umowy o pracę, iż wynagrodzenie powoda miało być w wysokości minimalnego („najniższego”) wynagrodzenia.

Co więcej powód przedstawił przelewy bankowe z tytułu wynagrodzenia na kwoty, które łącznie znacznie przewyższały wysokość minimalnego wynagrodzenia, co jest sprzeczne z zaświadczeniem pozwanego, iż średnie wynagrodzenie miesięczne powoda liczone według zasad jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy miało wynosić 2100 zł brutto.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż w sytuacji, gdy pracodawca narusza obowiązek prawidłowego prowadzenia dokumentacji w zakresie wynagrodzenia za pracę w stopniu uniemożliwiającym lub poważnie utrudniającym pracownikowi kontrolę prawidłowości dokonanej zapłaty, pokwitowanie przez pracownika tej zapłaty nie zwalnia pracodawcy od obowiązku wykazania, że wynagrodzenie lub inne świadczenie zostało wypłacone w należnej wysokości (zob.: Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 20 listopada 2007 r., II PK 81/2007, OSNP 2009/1-2 poz. 5).

Skoro pracodawca na umowach o pracę powoda i jego listach płac nie ujmował faktycznej i prawdziwej wysokości wynagrodzenia powoda, to naruszał obowiązek prawidłowego prowadzenia dokumentacji w zakresie wynagrodzenia za pracę.

Więc na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania w procesie, iż powód otrzymał należne mu wynagrodzenie za lipiec 2017 r.

Jak wynika też z postanowienia Prokuratury Rejonowej w Miastku w sprawie podrobienia podpisu powoda na podsumowaniu delegacji za okres od 3.07.2017 r. do 16.07.2017 r. z 1.08.2017 r. umorzono postępowanie tylko z powodu niewykrycia sprawców przestępstwa a nie z powodu nie popełnienia czynu zabronionego.

Powód konsekwentnie wyjaśniał, iż na powyższym podsumowaniu delegacji nie znajduje się jego podpis. Ponadto jak wynika z wydruków potwierdzenia realizacji przelewu pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie przelewem na jego rachunek bankowy, z wyjątkiem zaliczek. Strona pozwana nie przedłożyła potwierdzenia przelewu tzw. delegacji i ryczałtów za nocleg za okres od 3.07. do 16.07.2017 r. w kwocie 2959,96 zł.

Pozwany nie zakwestionował ilości przejechanych kilometrów przez powoda w lipcu 2017 r. a w ocenie sądu mając na uwadze wydruki z zapisów elektronicznej karty kierowcy powoda „Kontrola tygodniowa czasu pracy kierowcy” tj. dane przejechanych kilometrów w okresie od 1.07.2017 r. do 18.07.2017 r. na wiarę zasługuje podana w zeznaniach przez powoda liczba przejechanych w tym okresie kilometrów (art. 230 k.p.c.).

Należność z tytułu przejechanych przez powoda kilometrów w lipcu 2017 r. 6731 km razy 0,55 zł wynosi 3702,05 zł netto, od czego należy odjąć bezsporną wypłaconą powodowi kwotę 830,23 zł i różnica wynosi kwotę 2871,82 zł netto.

Jednak Sąd jest związany żądaniem pozwu i nie może orzekać ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.). W tych okolicznościach należność z tytułu wynagrodzenia wyliczona przez powoda w pozwie według przejechanych kilometrów, po odjęciu

niekwestionowanej przez powoda wypłaty za lipiec 2017 r. w kwocie 830,23 zł netto , w wysokości dochodzonej pozwem tj. 3.609 zł brutto (netto 2581,28 zł), w ocenie sądu zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego sąd pracy zasądza należność z tytułu wynagrodzenia za pracę winien zasądzić kwotę brutto.

Mając na uwadze powyższe sąd na zasadzie art. 80 k.p. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.609 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. 13.11.2017 r. z tytułu wynagrodzenia za lipiec 2017 r. i umorzył powództwo w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, wobec skutecznego cofnięcia powództwa w tej części.

O kosztach procesu sąd orzekł stosownie do treści 100 k.p.c.